

HỒI 62

XA HƠN CHỖ LIỆU

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi do liễu hoàn đưa vào, đến một chiếc bàn, cả hai cùng ngồi xuống.

Đồng bàn với họ, chẳng phải là tiền bối, trưởng thượng gì mà lại là những nhân vận hữu danh trong võ lâm.

Những người đó nhìn Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi, như lấy làm lạ, tại sao Đường gia lại để hai tiểu tử đồng bàn với đại nhân vật.

Mặc cho cả hai tùy ý muốn tỏ thái độ thế nào cũng được, họ cứ chiếu cố nhau, mời rượu nhau, họ không xem cả hai có mặt tại bàn.

Họ làm như vậy để ngầm phản đối sự sắp xếp chỗ ngồi chủ nhà.

Bên trong màn, có hai con mắt sung vù vì đã khóc nhiều chợt hiện ra hai con mắt đó nhìn đăm đăm Du Bội Ngọc một lúc lại chuyển sang Châu Lệ Nhi.

Đôi mắt đó tỏ lộ niềm bi thương lẫn oán độc căm hờn.

Tại bàn, không ai lưu ý nên chẳng bắt gặp ánh mắt đó. Họ không lưu ý đến đôi mắt bởi họ đang lưu ý đến một đại hán cao vóc vừa hiện ra.

Đại hán có thân hình thô, mặt đen, râu lún phún cắm đầy mép đầy má.

Đại hán đến trước linh vị, vái một vái, thốt:

- Đường lão gia là bậc đức cao vọng trọng, là ngôi Bắc đầu của võ lâm xuyên trung, một sớm cõi hạc quy tiên, toàn bổ hào kiệt địa phương, còn ai không đau đớn?

Câu nói đó, hầu hết những người đến đây điều tang đều có nói qua, đại hán lập lại mà lại hướng về quan khách hơn là gọi đến xa xăm cho người bên kia thế giới.

Khách quan chẳng hiểu đại hán muốn nói gì mà làm một việc kể như thừa.

Họ nhìn nhau như ngầm bảo nhau:

đại hán ê chề quá!

Nhưng hán cứ thản nhiên tiếp, tuy muốn cho mọi người nghe, hán vẫn không lưu ý đến ai:

- Điều đáng tiếc là gần đây, Đường lão gia không thường xuất ngoại, bằng hữu giang hồ ít gặp mặt, giờ đây lại ra đi vĩnh viễn thì muôn năm cách biệt. Do đó, tại hạ muốn toàn thể quý vị, vô luận làm sao, cũng nên bái kiến dung mạo người một lần cuối cùng, để thỏa niềm khát niệm!

Đệ tử đang quỳ tại bàn linh cạnh quan tài, vập đầu lạy:

- Cát hạ có cái ý đó, tiên sự dưới cửu tuyền cảm kích biết bao!

Câu đáp như có cái ý khước từ điều thỉnh cầu, điều mong ước của đại hán.

Song, hấn bắt chấp sự khước từ khéo đó, cao giọng tuyên bố:

- Nếu không thấy mặt vị lão anh hùng lần cuối, thì làm sao kẻ sống thừa này được an tâm trong những ngày còn lại?

Đệ tử Đường môn bình tĩnh đáp:

- Áo quan, đã đậy nắp rồi, không tiện mở ra, sợ làm kinh động đến di thể người quá cố! Mong cát hạ lượng tình!

Hàng đệ tử túc trực tại đó, tuy thái độ bình tĩnh nhưng thần sắc trầm trầm.

Có thể bảo là vì họ quá bi thương, mà cũng có thể cho là họ cương quyết khước từ sự thỉnh cầu của đại hán, nên ai ai cũng ngưng trọng sắc diện.

Nhưng đại hán cũng cương quyết xem mặt người chết cho kỳ được.

Lần này hấn cất cao giọng quá, gần như hét:

- Tại hạ từ ngàn dặm đến đây, chỉ mong ước có một điều, chẳng lẽ tại hạ lại phải mang niềm thất vọng trở về? Từ lâu, tại hạ ngưỡng mộ thanh danh Đường lão gia, nhất định phải cho tại hạ thấy mặt lần cuối cùng để thỏa lòng khát mộ!

Đại hán bước tới gần quan tài hơn.

Quan khách biến sắc, họ cho rằng đại hán đó điên rồi!

Nhưng Du Bội Ngọc lại hiểu, hấn có chủ trương rõ rệt mới hành động như vậy, có điều, chàng chưa biết dụng ý của hấn như thế nào.

Châu Lệ Nhi nóng nảy, mong mở nắp quan tài lên ngay, xem có đúng trong đó là thi thể của Đường Vô Song hay không, xem lão ấy chết như thế nào, nếu thật sự là di thể của lão!

Hàng đệ tử Đường môn lập tức đứng lên.

Giả như ngày thường, đại hán đó ngông cuồng như vậy, hấn các đệ tử cho hấn ngã gục rồi.

Song, ngày hôm nay là một ngày quan trọng, họ lại vận điều phục, dù sao họ cũng vẫn giữ lễ độ đến kỳ cùng.

Họ không thể động võ, gây sự giết người.

Họ chỉ ngăn chặn đại hán, ôn tồn thốt:

- Chừng như cát hạ có uống nhiều rượu?

Đại hán lắc đầu:

- Rượu làm say tại hạ thế nào được? Huống chi, tại hạ không uống một giọt nhỏ?

Không! Tại hạ không mất lý trí đâu, chẳng qua, tại hạ khát mộ lão anh hùng, muốn thấy tôn nhan lần cuối, trước khi tác đất lấp đầy bậc tài ba! Chẳng lẽ ước muốn đó lại là một cái tội?

Đại hán ngồi chung bàn với Du Bội Ngọc, bỗng vỗ tay xuống mặt bàn kêu bốp một tiếng lớn, cao giọng thốt:

- Bằng hữu nên thức thời một chút! Đành rằng hôm nay các vị trong Đường gia trang không tiện xuất thủ, song nếu vbằng hữu cứ đòi hỏi cái việc bất hợp tình hợp lý mãi, thì Dương Vĩnh Thái này chắc chắn phải gánh vác việc bất bình rồi!

Khai Bi Thủ Dương Vĩnh Thái là một cao thủ đất Tứ Xuyên, hẳn nói đúng đạo nghĩa, tự nhiên có nhiều người tán đồng thái độ của hắn.

Ngờ đâu, từ bên ngoài sảnh, có tiếng cười lạnh vọng vào, kế tiếp là một câu nói cũng lạnh lùng như tiếng cười:

- Dương Vĩnh Thái! Ta tưởng ngươi nên thức thời mới phải đó! Câm cái miệng lại là thức thời đó Vĩnh Thái! Nếu không thì sẽ có người tuyên bố lên cái việc ngươi đã làm tại Sa Bình Bá vừa rồi!

Giọng nói là một giọng âm dương, nghe quái lạ lắm!

Mọi người nhìn ra khung cửa sổ, nơi phát xuất giọng nói đó.

Bên ngoài những nơi khác đều có đông người, nhưng ở hướng đó chẳng có một ai.

Dương Vĩnh Thái đỏ mặt lên, toàn thân run run, ngồi thu hình nơi ghế, không dám nói lên một tiếng nào.

Hắn bất động nhưng người to đầu ngồi bên hắn đứng lên.

Lập tức một vị cao niên khác kéo hắn ngồi xuống, trầm giọng bảo:

- Hồ huynh hà tất tìm cái khổ cho mình? Việc nhà của họ Đường, người ngoài can thiệp được sao?

Người đó lại im thin thít.

Du Bội Ngọc hoài nghi nhiều nỗi.

Bây giờ, chàng nhận ra, đại hán mặt đen đến đây không với một hảo ý như phần đông quan khách. Chẳng những thế, hắn còn có đồng bọn ở đâu đó, sẵn sàng tiếp trợ hắn.

Như thế, hắn đến đây có một sự sắp xếp của một nhóm người nào đó.

Nhóm người nào nếu không phải là người của Du Phóng Hạc?

Như thế này thì cái chết của Đường Vô Song còn ẩn chứa một bí mật vô cùng trọng đại.

Bọn đệ tử Đường môn biết rõ sự tình bất lợi rồi, đúng theo một kế hoạch nào đó, một số người đã xuất hiện, trấn đóng mọi lối thông thường, nhất là lối ở mỗi vọng cửa.

Cứ theo tình hình mà xét thì họ vừa ngăn chặn ngoại viện tiến vào, vừa ngăn chặn đại hán mặt đen thoát ra.

Nhưng đại hán mặt đen đứng đưng như thường.

Hắn cao giọng thốt:

- Tại sao các vị không thể để cho tại hạ và quan khách xem mặt Đường lão gia?

Không lẽ lão gia chết một cách oan uổng? Nếu vậy, tại hạ không thể không xem được!

Quan khách điều tang giật mình.

Đã có người công nhân đại hán mặt đen nói đúng đạo lý.

Đệ tử Đường môn nổi giận.

Có kẻ quát lớn:

- Bằng hữu nói rõ lại xem!

Đại hán mặt đen hừ một tiếng:

- Tại hạ nói thế chưa rõ lắm sao? Nếu các vị không có một trở quỷ gì trong này thì tại sao...

Bỗng tiếng hét vang lên:

- Câm!

Tiếng hét không lớn lắm, nhưng tỏ rõ cái oai lực khác người.

Đại hán mặt đen mắt tịt chủ, nín ngay.

Từ bên trong màn, có mấy nữ nhân vận hiển phục bước ra. Đi đầu, một người có thân hình cao, vận bộ y phục trắng như tuyết. Gương mặt đượm vẻ bi thương tốt độ, song vẫn không mất oai nghi.

Phu nhân, chính là vị đại cô, tên Đường Kỳ.

Người thứ hai có gương mặt tròn, đôi mắt cũng tròn, dáng người phong lưu, ôn nhã, mẫu mực của hạng dâu hiền, mẹ đảm, gương tốt cho hàng phụ nữ soi chung.

Nàng là Lý Bội Linh, dâu trưởng trong Đường gia.

Người thứ ba, thân thể bặt nhược, đôi mắt đen láy, luôn luôn có ẩn chứa niềm u uất, giờ đây càng u uất hơn trong cảnh u buồn.

Người đó vô tình nhìn sang Du Bội Ngọc, trông thấy chàng, liền cúi đầu ngay, ánh mắt ngời thêm niềm oán hận.

Chùng như nàng không muốn trông thấy chàng nữa.

Bọn phụ nữ ra trước linh cữu ngời xuống lạy. Lạy linh cữu rồi, họ hướng ra quan khách lạy tạ lễ.

Khách lập tức rời bàn, quỳ xuống, lạy đáp lại.

Đường Kỳ cúi đầu thốt:

- Tiệp thiếp bất hiếu, gây họa lây đến tiên phụ, mong được các vị thương tình từ xa đến chia buồn, thật tang gia hết đức cảm kích!

Toàn thể quan khách đều buông một câu chiếu lệ:

- Không dám nhận sự đáp tạ trọng hậu của cô nương!

Đường Kỳ tiếp:

- Tiệp thiếp là kẻ bất tường! Đáng lý ra, không nên xuất hiện trước các vị, song vì vị này...

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, quắc đôi mắt sáng nhìn đại hán mặc áo đen, đoạn tiếp:

- Tiệp thiếp chưa biết cao danh quý tánh của cát hạ?

Đại hán mặt đen đằng hắng một tiếng, đáp:

- Tại hạ là Ngụy Sum Lâm, một kẻ vô danh trên giang hồ, bất quá...

Đường Kỳ trầm gương mặt, giọng nói hơi biến đổi:

- Được lắm! Ngụy Sum Lâm! Ta hỏi đây, ai là người chủ sử của ngươi?

Du Bội Ngọc thầm khen:

- Đường đại cô nương quả thật có khí độ đấy! Nàng không hề hỏi cái tội nào loạn của Ngụy Sum Lâm, mà chỉ hỏi kẻ nào chủ sự sai phái hấn đến đây, đúng là phương pháp xuất phát thế công để chế ngự đối phương! Một câu hỏi gọn gàng, đủ chuyên mục tiêu mọi người sang hướng khác! Tự nhiên, Ngụy Sum Lâm không thể tiết lộ ra, hấn không tiết lộ nổi, thì còn ai dám nghi ngờ là Đường Vô Song chết không minh bạch?

Ngụy Sum Lâm đang dương dương tự đắc đó, vụt biến sắc hỏi:

- Tại hạ đến điều tang, chẳng lẽ người đi điếu tang cũng phải có người sai sứ nữa sao?

Đường Kỳ lạnh lùng:

- Trước linh cữu không ai giết người, song nếu ngươi không nói thật thì...

Nàng dừng lại một chút rồi vẫy tay.

Bên ngoài đại sảnh, tiếng thanh la vang lên nghe rền dội khắp nơi.

Rồi nàng hướng về Ngụy Sum Lâm:

- Người có nghe tiếng thanh la đó chẳng?

Ngụy Sum Lâm gật đầu:

- Tại hạ không điếc!

Đường Kỳ tiếp:

- Ba tiếng thanh la dứt, người không chịu nói thật, ta sẽ cho người đổ máu tại chỗ!

Nàng thần nhiên mà nói, nhưng trong cái thần nhiên đó có một oai lực phi thường.

Ngụy Sum Lâm biến sắc, mặt trắng nhợt, thốt:

- Tại hạ... vừa rồi... tại hạ nói đúng sự thật đấy!

Đường Kỳ hoành tay sau lưng, đứng lặng, chùng như không nghe Ngụy Sum Lâm nói câu đó.

Bỗng, Ngụy Sum Lâm quay mình, phóng chân chạy đi.

Song, từ bên ngoài, Thiên Thủ Di Đà Đường Thủ Thanh và Thiết Diện Diêm Vương Đường Thủ Phương bước vào chặn đường hắn.

Thiết Diện Diêm Vương giết người không hề cảm xúc, trong đất Xuyên, chẳng ai là không biết rõ điều đó.

Ngụy Sum Lâm sợ hãi đến run người, tới không được, hấn lui lại.

Thanh la lại vang lên lượt nữa.

Toàn thể quan khách nghe như có luồng gió lạnh quét ngang qua. Quan khách đối diện với linh cữu đột nhiên biến sắc mặt.

Nhìn thần sắc của họ, Đường Kỳ kinh dị, vội quay lại, bất giác nàng kinh hãi.

Không rõ từ lúc nào, linh cữu của Đường Vô Song dựng đứng lên, chiếc nắp cụng được ai tháo gỡ, bỏ một bên bàn linh, thi thể của Đường Vô Song lồ lộ trước mặt mọi người.

Gương mặt vàng như giấy vàng, đôi mắt nhắm nghiền, một gương mặt không ghê rợn như mặt quỷ, song xem phải lạnh mình.

Đường Kỳ hét lớn:

- Sau quan tài có người! Lục soát gấp!

Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương vọt tới nhanh như sao xẹt.

Vừa lúc đó, thi thể của Đường Vô Song từ trong quan tài bay ra.

Du Bội Ngọc biết ngay, ai đó phía sau quan tài dùng nội lực đẩy chiếc xác của Đường Vô Song ra ngoài.

Biết vậy, nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, chàng cũng phải rợn người, mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay.

Chiếc xác đó bay ra, lao vút về hướng Đường Thủ Phương và Đường Thủ Thanh vọt đến.

Cả hai không dám tiếp đón, nhưng trong tình thế đó, không đưa tay tiếp đón cũng không xong.

Giọng nói âm dương vừa rồi, từ sau chiếc quan tài vọng ra:

- Đường Vô Song đã xuất hiện đó, sao các vị chưa bái kiến?

Đệ tử Đường môn đã có bốn năm người lao vút người về phía đó, người nào cũng có ám khí bên mình dù họ vận tang phục.

Một người hét lên:

- Bằng hữu ngã xuống mau!

Đệ tử Đường môn cùng vung tay, ám khí bay ra, vút ào ào về phía hậu quan tài.

Ai ai cũng cầm chắc, nếu phía sau quan tài có người, thì người đó khó tránh hàng loạt ám khí từ bốn phía bay đến.

Nào ngờ, có tiếng cười dài phát lên, rồi bao nhiêu ám khí chưa đến đích đã bay trở lại.

Nguy hiểm hơn, ám khí của ai phóng ra, lại bay trở về người đó.

Đệ tử Đường môn kinh hãi, biến sắc mặt xanh dờn, lập tức tay hữu co lại che mặt, tay tả che ngực đồng thời nhún chân nhảy lên không, đáp xuống một nơi khác rồi còn phải lăn đi mấy vòng, rời xa vị trí hơn bảy tám thước.

Họ tránh rất nhanh, song người nào cũng bị trúng ám khí của họ, nơi vai, nơi cánh tay, chưa đứng lên, họ cấp tốc lấy trong mình một chiếc bình bằng cây màu đen sì, trút thuốc giải vào mồm, nuốt vội.

Nuốt thuốc giải rồi, họ lại nằm luôn tại chỗ, không người nào nhích động.

Aùm khí của Đường môn có tẩm chất độc vô cùng lợi hại, nếu trúng nhằm chỗ nhược thì chất độc thấm vào ngũ tạng liền, dù có thuốc sẵn trong tay cũng không uống kịp, hoặc có uống cũng chẳng giải độc kịp.

Do đó, trước hết họ đưa tay che mấy chỗ nhược rồi mới tránh, tránh xa rồi, vẫn bị mấy mũi chạm vào chỗ khác. Họ lại sợ chất độc phát tác qua cử động, nên uống thuốc giải xong, họ lại nằm ỳ tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Trong lúc các đệ tử bị ám khí chạm trúng thì Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương đã đặt xác chết xuống nền rồi.

Cả hai, một từ bên tả, một từ bên hữu cùng nhào tới.

Cả hai đều là những cao thủ của Đường môn, võ công và thủ pháp của họ phải cao hơn các đệ tử kia, giả dĩ họ lịch duyệt về đấu pháp, nên hành động rất cẩn thận.

Một tiếng rắc vang lên, chiếc quan tài đã bị chẻ làm đôi, mỗi mảnh bay đi hướng về một người.

Quan tài làm bằng gỗ đàn, loại gỗ của xứ Liễu Châu, rắn chắc và nặng phi thường, chôn dưới đất mấy mươi năm cũng chẳng mục.

Thế mà người nào đó, trong nháy mắt lại chẻ làm hai, đủ biết công lực của y thâm hậu biết bao!

Quần hùng dự đám tang đứng bên ngoài còn phải hãi hùng hướng hồ Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương.

Giả dĩ, khoảng cách chỉ hơn một trượng, cả hai nhào tới nhanh, mảnh quan tài cũng lao đi rất nhanh, khoảng cách đó chỉ thu hẹp bằng cái nháy mắt.

Không thể làm gì khác hơn, cả hai nhào xuống nên, vọt qua hai bên.

Bình! Bình!

Mảnh quan tài bay đi xa hơn mười trượng, chạm vào tường vỡ tan, cát, gạch, vôi bắn ra tung tóe.

Tuy những mảnh cát gạch vôi rất nhỏ, song chạm trúng người nào là người đó cảm thấy đau điếng.

Mọi người đều tự động chạy tránh, có người chui ngay dưới gầm bàn, có người chụp vôi mặt bàn làm tấm khiên che.

Chén, bát, đĩa phụ họa theo cát, vôi, gạch rơi loảng xoảng, rồi có tiếng kêu oí ới, oai oái vang lên.

Khung cảnh hỗn loạn đến buồn cười!

Khi bầu không khí lắng dịu, mọi người nhìn ra, thấy bên cạnh thi thể Đường Vô Song, có một người vận áo xanh đứng tại đó, tay chấp sau lưng, miệng điếm nụ cười.

Đệ tử Đường môn vây quanh như thợ săn vây cọp, nhìn trùng trùng, sợ Oai cọp, không vào ngay, nhưng nếu cọp nhút nhát thì họ sẵn sàng phản ứng.

Người đó, không ai nhận ra, chỉ có Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi biết.

Người đó là Dương Tử Giang! Thế là cuối cùng Dương Tử Giang cũng đến Đường gia trang.

Đường Kỳ quát:

- Lui ra tất cả!

Đường Kỳ nghiêm nhiên trở thành trưởng môn, cho nên vừa ra lệnh là lệnh đó được tuân theo liền.

Trong trường hợp này, Đường Kỳ là người duy nhất giữ được tâm thần bình tĩnh, kể ra cũng đáng ngợi lắm!

Nàng quắc mắt nhìn Dương Tử Giang, lạnh lùng hỏi:

- Cát hạ còn ít tuổi mà có tài cao, có lẽ là một đệ tử của một cao nhân nào đó!

Nhưng đem tài cao mà gây hỗn loạn giữa một đám tang, làm cho người sống sợ hãi, người chết nhục nhã, như vậy còn chi là giáo huấn của sư môn?

Nàng mở miệng là nói toàn những lời đanh thép. Nàng không hỏi lai lịch mà lại trách đến môn quy.

Nghĩ ra, nàng cũng là tay lợi hại lắm!

Dương Tử Giang nhìn thoáng qua nàng, bật cười hì hì:

- Thảo nào mà người trên giang hồ không truyền thuyết với nhau, vị đại cô nương Đường gia là một con cộp cái, lợi hại phi thường! Đến nay tại hạ mới hân hạnh được diện kiến! Quả đúng như thiên hạ phao đồn!

Y ngẩng mặt lên không bật cười ha hả, cười một lúc, đảo mắt nhìn quanh quan khách rồi cất giọng sang sảng thốt:

- Tại hạ, Dương Tử Giang không là môn đệ danh nhân, không là giòng dõi thế tộc, song không đến nỗi kém giáo dục mà làm một việc để cho mọi người sỉ tiếu. Bởi cái việc hôm nay, tại hạ không hề xúc phạm đến anh linh của Đường lão trang chủ, mà trái lại, vì trang chủ làm một việc minh oan! Tại hạ trình bày ra trước đây cho toàn thể các vị nghị quyết dùng theo công đạo!

Xúc phạm đến xác chết, phá hủy quan tài, làm mọi người phẫn nộ, rồi chỉ nói một câu thôi, Dương Tử Giang đã xóa tan niềm phẫn nộ của quan khách, mọi người bắt đầu hoang mang, họ muốn biết oan tình gì của Đường Vô Song mà Dương Tử Giang muốn thanh minh.

Họ hỏi nhau:

- Đường lão trang chủ chết bất minh?

Đường Kỳ trấn định tâm thần, cười lạnh:

- Thì ra cát hạ là người chủ sử của Ngụy Sum Lâm! Cát hạ bảo hấn gây náo loạn trước linh cữu, cho mọi người chú ý rồi trong khi đó, cát hạ âm thầm giở trò quỷ, có đúng vậy không?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Như tại hạ đã nói, bởi muốn minh oan cho Đường lão tiên bối, tại hạ phải làm thế!

Đường Kỳ cao giọng:

- Không nói là gia phụ thọ chung nhất quy thiên, dù cho người có cừ oán gì lúc sanh tiền, phận làm con, việc báo phục là phần của tôi, nào đã đến người ngoài đảm nhận?

Dương Tử Giang ạ lên một tiếng:

- Các vị có khả năng làm việc đó?

Đường Kỳ điềm nhiên:

- Không nói là khả năng, chỉ biết là bổn phận! Huống chi, khả năng có thừa!

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Hay quá! Trước hết, chúng ta hãy xem Đường lão trang chủ bị kẻ nào hạ độc thủ rồi chẵng...

Y buông lưng câu nói, cúi xuống soát qua thi thể Đường Vô Song.

Đường Kỳ sôi giận, hét to:

- Cuồng đồ! Người dám mó đến di thể của gia phụ? Ta sẽ liều sống chết với người!

Nàng đã biết vũ công của Dương Tử Giang đến như thế nào rồi, do đó, nàng nhẫn nhịn chưa dám xuất thủ.

Bây giờ thì nàng không còn dè dặt được nữa.

Vừa hét, nàng vừa nhào tới, mười ngón tay xò ra, vừa đâm vào mắt, vừa chụp yết hầu của Dương Tử Giang.

Du Bội Ngọc biết nàng làm một việc quá vô ích. Sánh với Dương Tử Giang, nàng chỉ là một viên sỏi bên cạnh một hòn núi thôi!

Châu Lệ Nhi lo thay cho nàng.

Phàm nữ nhân thì thích thấy nữ nhân thắng nam nhân, nhưng Châu Lệ Nhi lại muốn Dương Tử Giang tiết lộ cái chết của Đường Vô Song.

Tuy nàng đồng tình với Đường Kỳ, song trong trường hợp này thì nàng thừa hiểu Đường Kỳ không làm gì nổi Dương Tử Giang. Cho nên, nàng hy vọng Dương Tử Giang khám phá ngay điều bí mật đó.

Đường Kỳ tấn công rồi, Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương cũng nhào tới tiếp trợ liền.

Dương Tử Giang cười nhẹ:

- Vũ công của Đường môn chỉ có thế thôi à?

Y vừa nói vừa chụp xác Đường Vô Song giơ lên.

Và chẳng rõ tại sao, Đường Kỳ, Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương đều đánh vào khoảng không tất cả.

Dương Tử Giang nắm xác Đường Vô Song đưa cao, quay mình vòng vòng, chiếc xác che trước mặt.

Cả ba làm sao xuất thủ công tiếp được? Nếu xuất thủ là đánh vào xác của Đường Vô Song sao?

Đường Thủ Phương sôi giận thốt:

- Buông tiên sư ta xuống, ta sẽ tha chết cho!

Dương Tử Giang lại cười nhẹ:

- Cái số của tại hạ là chẳng bao giờ phải chết cả, cần gì cát hạ phải tha cho?

Y vừa quay người vòng vòng, quanh quanh, vừa cời y phục của Đường Vô Song.

Đường Kỳ biến sắc, dậm chân rồi rít:

- Vô luận ngươi dùng thủ đoạn đê tiện nào, trước hết ta phải giết ngươi rồi hãy liệu sau!

Có lẽ nàng quyết định, không cố việc gì thì làm sao hạ được đối phương, dù xuất thủ mà có chạm vào xác Đường Vô Song thì cũng mặc.

Dương Tử Giang hét lớn:

- Các vị xem kia! Chính Đường cô nương hủy hoại xác thân của Đường lão anh hùng đấy! Nàng không muốn cho tại hạ truy cứu cái chết của Đường lão anh hùng đó!

Như vậy là nàng hạ độc thủ rồi đó!

Mọi người kinh nghi, chính Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương cũng kinh nghi, do đó, cả hai không xuất thủ tiếp trợ Đường Kỳ.

Có người nóng nảy hỏi:

- Đại cô nương sao nóng tính thế? Thì cứ để cho hắn khám soát một chút đi chẳng được sao?

Đường Kỳ cứ xuất thủ, tay nàng bay ra nhanh như gió, liên tục như dòng suối chảy, trong một thoáng, nàng đã đánh ra hơn bốn mươi chiêu.

Tự nhiên nàng đánh ra toàn những chiêu độc, nhưng vô ích, chẳng khi nào nàng chạm đến chiếc áo Dương Tử Giang.

Đến lúc đó, nàng mới nhận thức là Dương Tử Giang có võ công cao diệu phi thường.

Bỗng nàng dừng tay rồi lùi lại mấy thước, rồi dậm chân, rồi bật khóc, rồi gào lên:

- Các vị đã nói thế, dù tôi không bằng lòng cũng phải bằng lòng, bởi nếu tôi phản kháng thì thành ra tôi có làm điều gì mờ ám! Nhưng đau đớn thay, tiên

phụ lúc còn sống anh hùng làm sao! Ngờ đâu lúc chết lại bị cuồng đồ làm nhục đến di thể!...

Nàng khóc thét lên, khóc thê thảm vô cùng.

Đường Lâm và Lý Bội Linh phải đỡ nàng, sợ nàng ngất xỉu.

Đường Thủ Phương cao giọng:

- Bằng hữu muốn xem, cứ xem! Nhưng nếu soát qua mà chẳng có dấu vết gì, thì dù bằng hữu có bản lãnh như thế nào, trăm đệ tử Đường môn quyết không tham sống mà dung cho bằng hữu đó!

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Nếu tại hạ không khám phá ra được gì thì các vị khỏi cần động thủ, chính tại hạ tự nguyện tự sát tại đây!

Bỗng, y trầm gương mặt, gằn từng tiếng, thốt:

- Bởi tại hạ thấy rõ, Đường lão tiên bối chết tại nơi tay chính đệ tử của Đường môn! Mọi người đều giết mình.

Đệ tử Đường môn nổi giận, hét:

- Người dám ngậm máu phun người! Bằng chứng đâu?

Dương Tử Giang trầm giọng:

- Các vị muốn chứng cứ? Được lắm!

Y đưa cao xác của Đường Vô Song lên, đoạn tuyên bố:

- Chứng cứ chính tại đây!

Đệ tử Đường môn trong đại sảnh cùng nhào tới, ngoài đại sảnh cũng tràn vào.

Gian đại sảnh trước đó còn chỗ đứng, giờ đây chen chân không lọt.

Dương Tử Giang nhún chân nhảy vọt lên cao.

Dù có nắm xác của Đường Vô Song trong tay, y phi thân nhẹ nhàng như thường.

Chân vừa nhún, y đã bay lên xà nhà, chụp trính nhà, đeo tại đó, quát to:

- Đường lão tiên bối trúng ám khí của họ nên phải chết! Mà lại chết trong Đường gia trang! Àm khí của Đường môn, lại chết trong Đường gia trang, nếu không phải người trong Đường môn sát hại thì còn ai sát hại?

Đệ tử Đường môn vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, có kẻ la hét, có kẻ mắng, có kẻ lấy ám khí cần tay, nhưng sợ phóng ra lại chạm vào xác Đường Vô Song.

Có mấy người bay vút lên, nhưng chân vừa bồng đất là bị chưởng phong của Dương Tử Giang đánh xuống, đẩy nhào trở lại. Những người đó nhào xuống lại chạm phải những người khác, thành ra ngã ùng ùng vào nhau.

Dương Tử Giang cao giọng:

- Các vị muốn thấy chứng cứ tận mắt, xin công cử ra vài vị đạo cao đức trọng được hầu hết mọi người kính phục, những vị đó bước lại gần đây, còn bao nhiêu xin lui ra xa!

Đường Kỳ lúc đó đã trấn định tâm thần, chớp chớp ánh mắt, bỗng thốt:

- Nếu vậy, xin thỉnh Thục Sơn Thần Viên Viên lão gia, Kim Dao Hồ đại thúc, Khai Bi Thủ Dương đại thúc cùng Du Bội Ngọc công tử bước đến!

Du Bội Ngọc nằm mộng cũng không tưởng là nàng đề cập đến chàng.

Bất giác chàng giật mình.

Châu Lệ Nhi nắm chéo áo chàng, giật giật, cười nhẹ thốt:

- Không lẽ Du huynh chẳng biết là mình thành danh trên giang hồ rồi sao? Hãy bước ra đi!

Lão già ngồi đối diện với Du Bội Ngọc lúc đó đứng lên, vòng tay hướm sang chàng:

- Không ngờ huynh đài là vị anh hùng mà gần đây được giang hồ nhắc đến nhiều nhất! Đến Nộ Chân Nhân cũng cực lực khen ngợi huynh đài! Lão phu vừa rồi không biết nên thất lễ với huynh đài! Xin thứ tội! Thứ tội!

Những tin tức truyền đi trên giang hồ rất nhanh chóng.

Chỉ trong vòng nửa tháng mà cuộc giao đấu giữa chàng và Nộ Chân Nhân được lan truyền khắp nơi.

Đến cả Khai Bi Thủ Dương Vĩnh Thái, Kim Dao Hồ Nghĩa cũng giương tròn mắt nhìn chàng. Người nào cũng tỏ lộ vẻ kinh ngạc. Họ không ngờ một người văn chất như chàng lại có tài ba như vậy!

Du Bội Ngọc vội vòng tay đáp lễ:

- Lão tiên bối nói quá lời, tại hạ không dám nhận!

Lão nhân bật cười ha hả:

- Lão phu là Thục Sơn Viên Công Minh, mong ngày sau được lãnh giáo Du công tử!

Du Bội Ngọc lại vòng tay thốt:

- Không dám! Không dám!

Lúc đó, đệ tử Đường môn dần dần lui bước, tạo một khoảng trống tại trung ương.

Đường Kỳ hỏi:

- Ta cử bốn người đó làm chứng, người có bằng lòng chăng?

Dương Tử Giang đáp:

- Những người khác, tại hạ chẳng biết như thế nào, chứ riêng Du Bội Ngọc, thì từ lâu rồi tại hạ thường nghe giang hồ ca tụng là bậc thành thực quân tử, chắc không thể thấy đen mà nói thành trắng đâu!

Y nhìn xuống Du Bội Ngọc điềm nhẹ một nụ cười.

Rồi y buông mình đáp xuống.

Du Bội Ngọc chẳng hiểu tại sao y đề cao chàng, tỏ vẻ thân thiện với chàng như vậy, chàng thấy cần phải cẩn thận hơn.

Dương Tử Giang đưa cao thi thể của Đường Vô Song lên, đoạn gọi:

- Xin mời các vị đến đây xem!

Lúc tâm niệm thi thể Đường Vô Song, thì người nhà đã bôi lên mặt một lớp phấn khá dày, do đó không ai nhận ra sắc mặt thật sự của lão.

Mặt xác chết, xác nào cũng thế, thường thường thì chẳng khác màu sắc cho lắm, bất quá, có khác chăng là mặt ồm mặt mạp mà thôi.

Dương Tử Giang cởi chiếc thọ y bên ngoài của Đường Vô Song, ngực lão bày ra, phần ngực biến màu đen sì.

Màu ngực đó chứng tỏ lão trúng phải một loại ám khí cực độc.

Vết thương nằm dưới vú bên tả, vết thương gồm ba chấm nhỏ bằng đầu kim, máu đọng lại trên những chấm đó, máu không chảy nhiều, bất quá chỉ rỉ ra một chút, dấu máu hãy còn.

Dương Tử Giang lại lật bàn tay của y cho mọi người nhìn:

- Các vị xem vật gì trong tay tại hạ đây!

Trong tay y có chiếc Độc Tật Lê, loại ám khí tối lợi hại của Đường môn.

Những người được chọn làm chứng nhân, ai ai cũng nhận ra vật đó dễ dàng, nhưng chưa ai nói một tiếng chi bởi sự tình khá nghiêm trọng, họ không thể thảo luận được.

Lâu lắm, Đường Thủ Phương cao giọng hỏi:

- Vật đó là Độc Tật Lê của bốn môn, người nhặt ở đâu thế?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Vật này chính do đồng môn sư huynh đệ của cát hạ phóng ra vừa rồi, định sát hại tại hạ, tất cả là hai mươi tám mũi, song tại hạ quạt trả lại hai mươi bảy mũi, chỉ giữ lại một mũi thôi! Nếu cát hạ không tin, cứ đếm xem thì biết!

Đường Thủ Phương trầm gương mặt, chẳng nói chi nữa.

Dương Tử Giang lấy chiếc Độc Tật Lê tra vào vết thương xem nó có ăn khớp với vết thương hay không.

Độc Tật Lê có ba mũi nhọn, ba mũi đó ăn khớp với ba chấm trên ngực Đường Vô Song, không sai lệch nửa ly.

Dương Tử Giang trầm giọng tiếp:

- Bây giờ thì các vị đã biết Đường lão tiên bói trúng loại ám khí nào đến đổi phải thiệt mạng!

Thực ra thì mọi người đều biết rồi, bởi nếu Đường Vô Song trúng loại ám khí khác, đừng nói là vết thương không ăn khớp với ám khí, mà chất độc cũng phải khác, khi chất độc phát tác, trạng thái của người bị trúng độc cũng phải khác và thời gian phát tác cũng khác.

Đường môn đệ tử nhìn qua trạng thái của người bị trúng độc là biết ngay loại ám khí nào gây nên.

Chẳng hạn loại độc Hạc Đỉnh Hồng làm cho máu chảy ra nơi thất khiếu, loại Thiên Cơ Dược làm cho thân thể co rút như bị giật kinh phong, giật mãi cho đến chết, loại Cân Trác thì làm cho cơ thể cứng đờ như da trâu phơi khô, loại Thất Bộ Thảo thì làm cho thân thể rữa ra như thể bị nước thấm, Bon Xà Độc thì làm cho da người loang lổ, vằn vện, đốm to đốm nhỏ.

Dương Tử Giang cười lạnh:

- Đường lão tiên bói chết tại Đường gia trang, lại trúng phải độc của người tron trang, hung thủ không là người trong trang thì còn ai nữa chứ?

Y nhìn thẳng vào mắt Viên Công Minh, cao giọng:

- Cát hạ cho biết ý kiến đi!

Viên Công Minh ngưng trọng thần sắc, không đáp.

Dương Tử Giang cười lạnh:

- Tại hạ biết trước, cát hạ là con người gian hoạt phi thường, cho nên phải dè dặt mà nhìn lắng!

Y day qua Kim Dao Hồ Nghĩa:

- Còn cát hạ? Chắc cũng chẳng dám nói?

Hồ Nghĩa đỏ mặt, ấp úng:

- Biết đâu... chẳng có người... đánh cắp để xử dụng? Kẻ nào đó oán hận Đường lão tiên bói...

Dương Tử Giang rùn vai:

- Nếu Đường lão tiên bói chết tại tay người ngoài, tại sao các đệ tử lại giữ bí mật? Đã vậy còn tuyên bố là thọ chung nên quy thiên?

Hồ Nghĩa nghẹn lời.

Bây giờ quan khách đều biết Đường Vô Song chết nơi tay các đệ tử của lão. Tuy nhiên, họ sợ thanh thế của họ Đường nên chẳng ai dám nói gì. Họ không nói gì nhưng họ thấy xôn xang vô cùng.

Đệ tử Đường môn vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, lại vừa bi thương, cảm tưởng của họ không đồng đều, có người đã rơi lệ rồi.

Những người lộ vẻ bi thảm, hiển nhiên là họ không thấu đáo sự tình.

Dương Tử Giang day sang Du Bội Ngọc, một phút sau, bỗng chuyển ánh mắt hướng sang Đường Thủ Phương, hỏi:

- Cát hạ từng nổi tiếng thiết diện, vô tư, chẳng rõ hôm nay cái tiếng đó cát hạ còn giữ không?

Đường Thủ Phương cắn răng, máu răng trào ra hai khóm miệng.

Y thấy khó nói, nhưng chùng như muốn nói, nên cố dẫn lòng, cắn nát mấy chiếc răng cho đỡ uất.

Đường Thủ Thanh đột nhiên ho lên mấy tiếng, rồi rung rung giọng thốt:

- Gia môn bất hạnh nên có việc bất hạnh xảy ra! Nhờ cát hạ chỉ điểm, ai ai cũng cảm kích cát hạ!

Y trầm giọng hỏi:

- Tại sao cát hạ biết được việc này?

Giọng nói của y hơi oai nghiêm một chút, chứng tỏ thân phận không kém Đường Kỳ.

Câu hỏi đó, xem thì thường, song rất độc.

Câu hỏi đó như có ý bảo:

Đường Vô Song không vì thọ chung mà chết, không một người nào biết, sao ngươi biết? Hay là ngươi hạ thủ?

Quan khách hiện diện đều là những tay lão luyện trên giang hồ, tự nhiên họ biết rõ cái ý ngụ ý trong câu hỏi. Và họ cùng nhìn về Dương Tử Giang, cùng lộ vẻ hoài nghi.

Dương Tử Giang cười nhạt:

- Nếu muốn người không biết thì đừng làm gì cả! Tại hạ ba hôm trước đây có gặp Đường lão tiên bối, rồi sau đó lại nghe người chết bất ngờ, lòng sanh nghi liền, thậm nghĩ một người tốt như thế lại không thọ thương, lại không bệnh tật, tại sao về tới nhà rồi chết liền, chết như thọ chung?

Y cố ý nhấn mạnh hai tiếng thọ chung cho mọi người đều nghe, y đảo mắt nhìn quanh thấy thần sắc của quan khách biến đổi, liền tiếp:

- Tuy mới quen biết Đường lão tiên bối, tại hạ vẫn không thể để cho người chết một cách oan uổng, do đó mới đến đây!

Y nhìn Đường Thủ Phương, trầm giọng hỏi:

- Trong trường hợp của tại hạ, cát hạ sẽ làm như thế nào?

Đường Thủ Thanh thở dài, trầm gương mặt thốt:

- Cát hạ có nhãn lực, bọn tại hạ vô cùng cảm kích, vô cùng bội phục, bất quá, trong số hơn năm trăm người đệ tử Đường môn, chỗ có một trăm ba mươi người biết sử dụng Độc Tật Lê, bây giờ làm sao tra hỏi một trăm ba mươi người trong nhất thời được? Vậy việc này, cát hạ hãy giao cho tại hạ điều tra, kết quả như thế nào, ngày sau tại hạ sẽ tường trình với cát hạ!

Dương Tử Giang cười lạnh:

- Việc của Đường môn, người ngoài không thể nhúng tay vào được, song lời nói của cát hạ nghe ra không hợp lý lắm!

Đường Thủ Thanh thốt:

- Tại hạ nói những lời thành thật...

Dương Tử Giang so hai vai:

- Thành thật? Dám hỏi cát hạ, có phải Đường lão tiên bồi chết tại tư thất không?

Đường Thủ Thanh ấp úng:

- Việc này...

Dương Tử Giang chặn ngang:

- Nếu Đường lão tiên bồi không chết tại tư thất, mà lại trúng độc ở ngoài thì đương nhiên các vị hay liền lúc đó, chứ đâu để đến ngày nay để tại hạ phải chen vào?

Đường Thủ Thanh gật đầu:

- Đúng vậy! Tiên sư chết trong tư thất!

Dương Tử Giang hỏi tiếp:

- Trong số một trăm ba mươi người biết sử dụng Độc Tật Lê, có mấy kẻ được phép vào ra tư thất của Đường lão tiên bồi?

Đường Thủ Thanh cứng lưỡi.

Du Bội Ngọc thăm phục miệng lưỡi của Dương Tử Giang cũng lợi hại như vũ công của y.

Bọn đệ tử Đường môn đều cúi đầu, không một ai dám nhìn Đường Kỳ.

Họ không dám nhìn Đường Kỳ, có khác nào họ tổ cáo nàng?

Bọn đệ tử Đường môn không dám nhìn nhưng quan khách nhìn, cái nhìn kỳ lạ, soi mói.